

V. UMJETNIČKA KOLONIJA ŠTRIGOVA 2015.

MIHAELO ŠTEBIH
ZAGREBAČKI KVARTET SAKSOFONA

ANDREJ I TOMAŽ PETRAČ

GRUPA CONTRA

GOSTI:

JAGOR BUĆAN

VATROSLAV KULIŠ

MATKO VEKIĆ

MIRO MARTINIĆ

KOSTADINKA VELKOVSKA
I MIRKO ŠVENDA ŽIGA
„ZAGRLJAJ MEĐIMURJA I MAKEDONIJE“

TRIO GITARA
TAMBURAŠKI SASTAV TRENK

PROGRAM V. UMJETNIČKE KOLONIJE ŠTRIGOVA, 2015.

26. – 28. lipnja 2015. i 3. – 5. srpnja 2015.

26. lipnja

18:00

MUZEJ MEĐIMURJA ČAKOVEC, Trg Republike 5, Čakovec

Izložba **Mihael Štebih**

Tjelesna duhovnost stakla

19:30

ZGRADA DOMA SINDIKATA, Kralja Tomislava 1, Čakovec

Koncert **Zagrebački kvartet saksofona**

27. lipnja

19:00

ZGRADA DOMA SINDIKATA, Kralja Tomislava 1, Čakovec

Koncert **Andrej Petrač**, violončelo

Tomaž Petrač, klavir

28. lipnja

19:00

CRKVA SV. MARIJE MAGDALENE, Štrigova

Koncert **Gudački kvartet Porin**

3. srpnja

19:00

DRŽAVNI ARHIV ZA MEĐIMURJE, Štrigova 102

Izložba **Grupa CONTRA**

PAPIRL: skice, crteži, studije, slike...

Gosti: **Jagor Bučan, Vjekoslav Kuliš, Matko Vekić**

Gost programa: mentor **Nada Čatlajić**, kazivanje poezije **Damjan Mikec**

4. srpnja

19:00

DRŽAVNI ARHIV ZA MEĐIMURJE, Štrigova 102

Izložba fotografija **Miro Martinić**

5 godina umjetničke kolonije Štrigova

Gosti programa: **Ženski vokalni sastav Stridonne**

20:00

SPORTSKA DVORANA OŠ ŠTRIGOVA, Štrigova 126 a

Koncert **Mirko Švenda Žiga i Kostadinka Velkovska**

Zagrljaj Međimurja i Makedonije

5. srpnja

19:00

CRKVA SV. MARIJE MAGDALENE, Štrigova

Koncert **Zagrebački gitarski trio**

20:00

TERASA CAFÉ-BARA KULT, Štrigova 32

SVEĆANOST ZATVARANJA KOLONIJE

Koncert **Tamburaški sastav Trenk**

MIHAEL ŠTEBIH

MUZEJ MEĐIMURJA ČAKOVEC, Trg Republike 5, Čakovec

26. lipnja 2015. 20:00

TJELESNA DUHOVNOST STAKLA

Priznati čakovečki akademski kipar Mihael Štebih predstavlja se domaćoj publici novim ciklusom staklenih skulptura postavljenih na kamene postamente, koji je nastao tijekom proteklih nekoliko godina. Izložena djela variraju od razvedenih, razigranih formi do sažetih, sabijenih tijela staklene mase. Ono što ih povezuje su živopisne boje, koje samostalno prožimaju skulpturu ili se zdržane isprepliću i sljubljuju, te umjetnikovo htijenje da u svaku od njih neposredno, vlastitim alatom i umijećem, udahne dio svog stvaralačkog genija. U stvaranju djela umjetnik pristupa svakom komadu stakla s unaprijed određenom vizijom što će iz pojedinog nastati, no prilikom oblikovanja ne ostaje uskogrudan u svom naumu i dozvoljava materijalu da ga (na)vodi prema njegovom završnom obliku. Rezultat tog osluškivanja i poznavanja materijala su skulpture organskog, skladnog oblika koje vabe promatrača da pogledom klizi niz njihove krivulje i otkriva ljepotu u šarolikoj svjetlosti koje sabiru. Jer upravo u tome leži njihova bit – u svjetlosti.

Svjetlost prožima sav materijalan svijet, ona je njegov sastavni dio koji ga objedinjuje. No ona ujedno predstavlja duhovnost, misaono i spoznajno stanje nevidljivo vanjskim osjetilima. Jedan od rijetkih medija koji mogu uspješno predociti i utjeloviti narav svjetla je upravo staklo. S jedne strane čvrsto i gusto, a s druge prozirno i prozračno. Uskovitlane forme Štebihovih skulptura kao da otjelovljuju djelić duha neumorne i nemirne naravi, koji neprestano traži, razvija se i raste. Promatranje njihovih amorfnih oblika, načina na koji se pretvaraju i pretaču jedan iz drugoga, može djelovati gotovo poput meditacije, vodeći promatrača sve dublje u njegove misli. Boja je ta koja nosi ulogu misaonog sidra, ona usmjerava promatrača u njegovom gledanju i promišljanju, poput plave koja upućuje na nebeska i morska prostranstva ili žute koja ukazuje na cvijeće i njihov sladak, židak med.

*Haiku od meda, 2014.
kristalno staklo i kamen, v. 320 mm*

Kombiniranjem stakla i kamena umjetnik je u svojim skulpturama spojio naizgled dvije suprotnosti: prozračnu staklenu masu organske forme i monolitan kamen pravilno klesanih stranica. Prva predstavlja transparentan fluid zaustavljen u vremenu koji se mijenja propuštanjem svake nove zrake svjetlosti, a drugi čvrst zemljani element postojane, nepromjenjive tjelesnosti. Suprotnost materijala kao da u sebi sažima jednu od univerzalnih dihotomija, koja je ujedno sadržana i u prirodi svjetla: onu između duhovnog i tjelesnog. Postojanje svih živih bića ograničeno je njihovom tjelesnošću kojom su vezani uz ovdašnji, materijalni svijet. No unutar njihovih tijela obitava duh koji im omogućuje da se uzdignu iznad granica prostora i vremena, iznad ograničenja tjelesnog postojanja. Kamena postolja skulptura na svojevrstan način predstavljaju tvarnost tijela u kojem duh počiva, a staklene, prozračne forme nemirnost i nesputanost duha koji se uzdiže.

Povjesničarka umjetnosti Draženka Jalšić Ernecić opisala je djela Mihaela Štebiha kao haiku u staklu. Umjetnik, i sam tvorac brojnih haiku stihova, pretočio je dio svog pjesničkog genija u likovno stvaralaštvo. Upravo poput haiku pjesama koje u svega tri stiha pozivaju slušača da u sinesteziji probudi sva svoja osjetila, Štebihova stakla apstrahirane forme pozivaju promatrača da u organskim oblicima i živosti boja ne pronalazi samo vizualnu ljepotu vidljivu vanjskom oku, već da gleda i osluškuje svojom nutrinom te da dozvoli da ga skulpture povedu na unutarnji put doživljavanja i osjećanja koji vodi prema vlastitom otkrivanju simbolizma i značenja.

Maja Žvorc, mag. hist. art.

ovo je iz poslanih nova, pa
treba nova legenda

*Na žalu, 2014.
kristalno staklo i kamen, v. 467 mm*

*Niti ljubičastog haikua, 2013.
kristalno staklo i kamen, v. 390 mm*

Rapsodija u plavom, 2014.
kristalno staklo i kamen, v. 430 mm

Samuraj, 2011
kristalno staklo i kamen, v. 337 mm

*Valovi s juga, 2014.
kristalno staklo i kamen, v. 393 mm*

*Vezano bijelim 1, 2013.
kristalno staklo i kamen, v. 407 mm*

Mihael Štebih rođen je 1948. godine u Čakovcu. U rodnome gradu završio je Gimnaziju *Josip Štolcer Slavenski*. Godine 1967. upisao je studij umjetnosti na Pedagoškoj akademiji u Čakovcu, a 1968. kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Studij kiparstva završio je 1972. godine u klasi prof. Valerija Michiellija. Usporedno sa studijem kiparstva Štebih nastavlja slikati u tehniци suhog pastela, koji njeguje trideset godina, a razvija i zahtjevne slikarske tehnike vitraja i zidnog slikarstva – *fresco* i mozaika.

Višegodišnji eksperimenti u različitim kiparskim materijalima (glini, terakoti, gipsu, bronci, drvu i čeliku) rezultirali su izdvajanjem stakla kao kiparskog materijala koji kao medij najviše odgovara njegovoj poetici. Od 1982. Štebih kontinuirano oblikuje skulpture u kristalnom staklu.

Studijskim putovanjima po zemljama Europe, Arapskog poluotoka i Sjeverne Amerike proširuje i obogaćuje svoja kiparska i slikarska iskustva, a 1984. godine odlazi u Kanadu gdje, kao član kanadskih umjetničkih udruženja, izlaze slike u pastelu i radove u kristalnom staklu. Autor je više javnih radova u Torontu, Oakvilleu, Hamiltonu i Kitcheneru. Štebihova umjetnička djela postavljena su na javnim prostorima Čakovca, Ljubljane, Varaždina, Preloga, Kotoribe i drugdje, u sakralnim prostorima, u muzejskim, galerijskim i privatnim zbirkama diljem Hrvatske, Mađarske, Italije, Njemačke, Austrije, Ujedinjenih Arapskih Emirata, Australije i Kanade. Od 1969. do danas izlagao je na više od četrdeset samostalnih izložbi u Hrvatskoj i svijetu. Ostvareno je više od četrdeset njegovih javnih radova. Živi u Čakovcu.

ZAGREBAČKI KVARTET SAKSOFONA

ZGRADA DOMA SINDIKATA, Kralja Tomislava 1, Čakovec
26. lipnja 2015. 19:30

PROGRAM

Jean-Baptiste Singelée
(1812. – 1875.)

PRVI KVARTET, op. 53
Andante – Allegro
Adagio sostenuto
Allegro vivace

Dubravko Detoni
(r. 1937.)

ZABORAVLJENE MUZIKE

Milko Lazar
(r. 1965.)

KONCERT ZA KVARTET SAKSOFONA br. 1
Kaskade
Spleen '99
Hommage to Mr. Rifi

Zagrebački kvartet saksofona, koji su osnovali diplomanti Muzičke akademije u Zagrebu iz razreda prof. Josipa Nochte, u sadašnjem sastavu djeluje od 1989. godine. Čine ga Dragan Sremec, profesor saksofona i prodekan na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu – sopran saksofon, Goran Merčep, profesor komorne glazbe na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu – alt saksofon, Saša Nestorović, profesor komorne glazbe na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu te dirigent Big banda HRT-a tenor saksofon i Matjaž Drevenski, profesor saksofona i prodekan na Akademiji za glazbu Sveučilišta u Ljubljani – bariton saksofon.

Gostovali su u mnogim evropskim zemljama (Austriji, Belgiji, Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Danskoj, Francuskoj, Grčkoj, Italiji, Latviji, Makedoniji, Monaku, Njemačkoj, Rusiji, Sloveniji, Srbiji, Španjolskoj, Švicarskoj, Turskoj i Velikoj Britaniji), u Argentini, Čileu, Hong Kongu te u Kanadi i SAD-u

nastupajući u najprestižnijim koncertnim dvoranama kao što je Carnegie Hall u New Yorku, Grand Palais u Parizu, Palais des Nations u Ženevi...

Za svoje brojne nastupe u domovini i inozemstvu ansambl ubire pohvalne kritike i publike i glazbenih stručnjaka. Za svoju uspješnu kulturnu djelatnost Kvartet je dobio značajne nagrade kao što su Milka Trnina, Judita i Vatroslav Lisinski te sedam diskografskih nagrada Porin za nosače zvuka. Uz mnoge snimke za radio i televiziju u Hrvatskoj i u inozemstvu kvartet je u SAD-u izdao CD *Tsunagari* (Liscio Recordings, 2002.).

Uz većinu klasičnog repertoara za taj sastav i aranžmana skladbi različitih glazbenih stilova (od renesanse do progresivnog jazz-a), koje se mogu čuti na njihovim koncertima, Kvartet je prizveo i više od pedeset novih djela hrvatskih, slovenskih i drugih autora.

ANDREJ I TOMAŽ PETRAČ

ZGRADA DOMA SINDIKATA, Kralja Tomislava 1, Čakovec
27. lipnja 2015. 19:00

PROGRAM

Lucijan Marija Škerjanc

(1900. – 1873.)

PET LIRSKIH MELODIJA

Andante

Lento

Moderato cantabile

Lento

Lento

Felix Mendelssohn Bartholdy

(1809. – 1847.)

SONATA ZA VIOOLONČELO I KLAVIR

op. 58 U D-DURU

Allegro assai vivace

Allegretto scherzando

Adagio

Molto allegro e vivace

Anton Rubinstein

(1829. – 1894.)

MELODIJA U F DURU

Felix Mendelssohn Bartholdy

(1809. – 1847.)

PROLJETNA PJEŠMA

iz ciklusa *Pjesme bez riječi op. 62, br. 6*

Edward Elgar

(1857. – 1934.)

SALUT D'AMOUR op. 12

Violončelist **Andrej Petrač** rodio se 1962. godine u Mariboru. Nakon završene gimnazije i srednje glazbene škole, 1982. započeo je studij glazbe na ljubljanskoj Akademiji za glasbo u klasi prof. Otona Bajdeta. Diplomirao je već nakon dvije godine. Za vrijeme studija primio je brojne nagrade: godine 1984. osvaja 1. nagradu na Natjecanju glazbenih umjetnika Jugoslavije, a iste godine također i studentsku Prešernovu nagradu Sveučilišta u Ljubljani, dok 1985. osvaja nagradu Zlata ptica. Nakon diplome usavršava se u Stuttgartu kod Antonija Janigra te je neko vrijeme bio njegov asistent. Godine 1988. počinje predavati na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a 1992. postao je prvi violončelist orkestra Slovenske filharmonije. Umjetnički voditelj Komornog gudačkog orkestra Slovenske filharmonije postaje 1995. godine i s njime je primio nagradu Prešernove zaklade. Član je Trija Orlando (zajedno s Tankom Nimičem i Vladimirom Krpanom) s kojim je nastupao u brojnim europskim državama. S istim je ansamblom primio i nagradu Milka Trnina Hrvatskog društva glazbenih umjetnika. U slobodno vrijeme održava glazbene seminare u domovini i inozemstvu.

Pijanist **Tomaž Petrač** rođen je u Mariboru 1969. godine, a 1990. je diplomirao na ljubljanskoj Akademiji za glasbo u klasi prof. Dubravke Tomšič Srebotnjak. U vrijeme studiranja usavršavao se na seminarima u domovini i inozemstvu kod uglednih solista: Jacoba Lateinera, Leonida Brumberga, Paula Badure-Skode, a za komornu glazbu kod Antonija Janigra. Sveučilište mu je 1988. dodijelilo Prešernovu nagradu za interpretaciju *Koncerta za klavir i orkestar br. 2 u c-molu* S. Rahmaninova te *Varijacija na Paganinijevu temu* J. Brahmsa. Nakon diplome primljen je u majstorski razred Rudolfa Buchbindera u Baselu te je nakon četiri godine studija (1991. – 1995.) primio koncertnu diplomu. Nakon povratka u domovinu najprije je bio samostalni kulturni djelatnik – slobodni umjetnik, a istovremeno počinje raditi kao profesor klavira na ljubljanskoj Akademiji, gdje je 1997. stekao zvanje docenta. Od 1999. je tamo stalno zaposlen. Vodi ljetne seminare u talijanskoj Fari. Pretežno nastupa kao solist, ali i uz različite orkestre. U svom umjetničkom djelovanju istovremeno je posvećen i komornom muziciranju.

Andrej Petrač

Tomaž Petrac

GUDAČKI KVARTET PORIN

CRKVA SV. MARIJE MAGDALENE, Štrigova

28. lipnja 2015. 19:00

PROGRAM

Ivan Brkanović

(1906. – 1987.)

DRUGI GUDAČKI KVARTET

Andante comodo
Con fuoco
Andante comodo

Wolfgang Amadeus Mozart

(1756. – 1791.)

GUDAČKI KVARTET U A-DURU, KV 464

Allegro
Menuetto
Andante
Allegro non troppo

Franz Schubert

(1797. – 1828.)

GUDAČKI KVARTET U D-DURU, D 94

Allegro
Andante con moto
Allegretto
Presto

Gudački kvartet *Porin* osnovan je 1998. godine u okviru razreda komorne glazbe prof. Mladena Sedaka na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji. Pored intenzivnog zajedničkog rada tijekom studija na Akademiji, Kvartet je aktivno sudjelovao na majstorskim tečajevima kod Valtera Dešpalja, a kasnije i kod vrhunskih svjetskih gudačkih kvarteta, kao što su Amadeus, Alban Berg, Bartók, Janáček, Smetana i Praški kvartet.

Mladi kvartet vrlo se brzo profilirao kao jedan od najznačajnijih hrvatskih komornih sastava, postigavši brojnim nastupima uspjehe ne samo diljem Hrvatske, već i u Njemačkoj, Austriji, Sloveniji, Italiji, BiH, Argentini i Kanadi. Na svjetskoj izložbi *Expo 2000.* u Hannoveru Kvartetu je ukazana čast da predstavlja hrvatsku glazbu, a iste godine, na poziv Austrijskog društva za suvremenu glazbu, sudjelovao je na koncertu mladih austrijskih skladatelja u Beču te nastupao u salcburškom Mozarteumu. Od ostalih značajnih nastupa treba izdvojiti uspješnu izvedbu 2. *gudačkog kvarteta Krzysztofa Pendereckog* na Muzičkom biennalu Zagreb 2007. godine (kojoj je prisustvovao i sam skladatelj) te nastupe na Dubrovačkim ljetnim igrama (2008., 2009. i 2012.) i u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog u Zagrebu u sklopu ciklusa Lisinski subotom 2008. godine.

Od 2006. godine Kvartet *Porin* priređuje u Zagrebu vlastite cikluse koncerata, najprije u Preporodnoj dvorani palače Narodnoga doma, a zatim u Maloj dvorani Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog. Danas njegov stalni postav čine violinisti Ivan Novinc i Tamara Petir, violistica Lucija Brnadić i violončelistica Neva Begović. Kvartet surađuje s mnogim značajnim hrvatskim glazbenicima, a u širokom repertoaru, pored klasika, posebnu pažnju posvećuje hrvatskom stvaralaštvu. Osvojio je tri vrijedne nagrade: Ivo Vuljević (za najbolje mlade glazbenike u 2002. godini), Darko Lukić te Radio podij. Za ciklus koncerata održanih u sezoni 2007./2008. Kvartet *Porin* dobio je najveće priznanje koje komornim sastavima dodjeljuje Hrvatsko društvo glazbenih umjetnika, diplomu Milka Trnina.

Miro Martinić: Iz ciklusa Medimurje, 2012.

DRŽAVNI ARHIV ZA MEĐIMURJE, Štrigova 102

3. srpnja 2015. 19:00

„Bit umjetnosti izvor je umjetničkog djela. Umjetnost nije zato jer ima djela, nego djelo mora biti ako i ukoliko jest umjetnost. Ali u kojem smislu i zašto mora biti umjetnosti? Ona svoju bit ima u tomu da istinu ne kazuje mislilački u pojmu, ne donosi je u bitnom činu, djelovanju i držanju, nego je stavlja u djelo. Umjetnost na svoj način pušta da izvire istina, ona je puštanje izviranja, izvor.“ Tako je pisao učitelj filozofa.

Vrijeme u kojem živimo je, kao i svako vrijeme, kaotično, na rubu opće histerije u svim aspektima života, pa tako i u likovnoj umjetnosti. Nered u vrijednosnim sustavima je sveprisutan. Štoviše, zaboravljene su kvalitete vrijednosti i izvrsnosti, ponašamo se kao da ničeg prije nas nije bilo. Na likovnom polju na snazi je stanoviti pseudointelektualni terorizam. U prvom su planu umjetnici bez talenta, što znači i bez djela, koji su svoje karijere sagradili negirajući tradiciju i institucije koje je ta tradicija stvorila, da bi se onda po svojoj revolucionarnoj logici i praksi u te institucije doslovno uselili i zavladali nad njima na svim razinama. Uz ove bez ikakvog djela (jer samo ponašanje nije djelo) prolaze još samo oni bez karaktera, s vrlo malo djela, razne varijante minimalista koji nikad nisu shvatili da je manje – manje, i da se njihova praksa kreće u području dizajna. Ne tvrdim da ideje redukcije, čišćenja, geometrijske strogosti nisu odigrale određene uloge u povijesti umjetnosti pa i slikarstva, nego da se ni druga strana ljudske prirode koja svijet osjeća više organski ne može gurati u drugi plan. Suprotna strana ovima su slični (uspjeh pod svaku cijenu) koji se navodno vraćaju slikarstvu i to uglavnom uz pomoć banalne upotrebe fotografije i velike teorijske mudrosti kritičara koji se „jako“ razumiju u semiotiku. Kada bi barem shvaćali, zapravo osjećali, nešto o slikarstvu. Ono veliko između, što su nam istinski slikari ostavili, zabranjeno je ili, barem u našoj sredini, zanemareno.

Problem je u tome što se upravo u tom području, povjesno gledano, slikarski bitak objavio i slikarsko biće ostvarilo i to u svom najistinitijem, najizravnijem obliku. Tizian, El Greco, Velázquez, Goya, Delacroix, Cézanne, Van Gogh, Gauguin, impresionisti, fovisti, ekspressionisti i sve velike osobnosti koje su sudjelovale u razdobljima čiste slikarske ili kiparske objave, današnjim vladajućim

„umjetnicima“ ne odgovaraju jer su pili s izvora, a do izvora put znaju samo talent i strast. Mi slikari i kipari *Contre* dijelimo divljenje upravo prema toj velikoj tradiciji, i to je divljenje koje obvezuje.

Kada razmišljamo o likovnim radovima na papiru, u prvom redu mislimo na crtež. Akvarel, gvaš, tempera, kolaž i razne vrste kombiniranih tehnika više nas usmjeravaju na one vrijednosti s kojima se susrećemo kada se bavimo problemom slikanja. Crtanje je prožeto nizom posebnosti i nosi u sebi neobične, pa čak i paradoksalne okolnosti. O čemu je riječ? Riječ je o specifičnoj vrsti interpretacije svijeta. Svaka interpretacija sama po sebi je potreba da se progovori o onome što smatramo da je istina o nekom fenomenu. Problem istine u sebi uvijek nosi barem dvostruku mogućnost. S jedne strane to je pokušaj znanstvenog pristupa, s logičnim, preciznim, što točnijim i dokazivim tvrdnjama, a s druge strane stoji uvjerenje da je bilo kakvo čvrsto znanje o tom području nemoguće.

I doista, vratimo li se problemu crtanja, znanost kaže da sve što vidimo, vidimo zbog učinka svjetlosti u fizikalnom smislu. Nevolja je u tome da mi crtajući koristimo crno sredstvo na svjetloj podlozi, operiramo, dakle onime što se zapravo ne vidi jer je odsutnost svjetlosti – crna. Crtajući zapravo stvaramo pukotinu na bijelom koja u određenom smislu simbolički (a donekle unutar moguće prakse i konkretno) predstavlja čistu svjetlost, potpuno postojanje koje tek intervencijom tamnog ulazi u materijalno, relativno postojanje. Zato crtati znači tražiti ono bitno u motivu, pukotinu. Nešto što se na prvi pogled ne vidi, a opet, bez prodora u to nevidljivo iza, pred našim očima ne bi se ostvarilo ono vidljivo. Naša vezanost na ono što ne znamo najveći je misterij našeg postojanja.

Nepostojeće – točka, crta, ploha – crtačko-slikarskom iluzijom ostvaruje sve moguće, konkretno, postojeće. Rubovi predmeta, njihove međusobne distance, značaj međuprostora, rastavnica itd. igra relativnu ulogu, no istina zapravo ostaje paradoksalna jer definitivna rješenja ne postoje. Postoji samo eros traženja, uspostavljanja, težnja k bitnom. (Picasso: „Slikarstvo je laž koja nam pomaže da shvatimo istinu.“) Crtanje nikad nije pitanje doslovног opisa, prepisivanja stvarnosti; kada je najbliže tomu, zapravo je u području najviše laži. Kada bi neograničeni broj crtača crtao isti motiv u istim uvjetima, s jednakom namjerom doslovног opisa, oponašajući ono vanjsko što se oku nudi kao optička realnost, svejedno bi se rezultati razlikovali jer ne mogu postojati dvije iste stvari. Kad bi to

bilo moguće, kriterij istine kao nezamjenjivog aspekta postojanja koji vrijedi u našoj stvarnosti ne bi postojao. Ozbiljni crtači ne bave se formom pojedinačnog predmeta nego pokušavaju prodrijeti u unutarnji sloj motiva i pronaći energiju koja konkretni premet definira na jednoj općenitijoj, univerzalnijoj razini, razini likovnog bitka (Rembrandtove crteže ne doživljavamo analitički već kao epifaniju). Fascinantno je to da likovnačka inicijacija počinje na papiru, a da samo zreli slikari (kako je rekao Kokoschka) mogu crtati. Početak i kraj se dodiruju. Crtež može biti predradnja, skica, vježba, ali isto tako i najveći domet.

Crtanje je samo jedan od aspekata radova na papiru. Raznorazne tehnike na papiru nose svoje specifičnosti pa svaka predstavlja događaj za sebe. Taj princip nezamjenjivosti na najvišoj razini stvara ono što zovemo likovnom osobnošću. Tu je jasno vidljiva razlika između školskih studija i zaključaka formiranih umjetnika. Školske studije plutaju u nekom sindromatskom prostoru općih uputa o tome kako graditi likovnu formu. Kod osobnosti vidimo da je učinjen prodor u ono bitno: djelo sliči autoru.

Činjenica da su materijali i papir jeftiniji od, primjerice, ulja na platnu, daje slikarima osjećaj slobode kretanja u poslu, pravo na pogrešku koja igra ogromnu ulogu jer zapravo trasira put u sve moguće i vrlo često neočekivane razine uspostavljanja djela. Tako greška zapravo to nije, nego je prije ključ postavljanja odnosa oruđebitak – djelobitak. Razne vrste papirnatih podloga zahtijevaju adekvatna likovna sredstva jer ne može svaki slikar raditi jednakо uvjerljivo svim tehnikama na odgovarajućim podlogama.

Upravo je taj odnos materijala i nezamjenjive osjetljivosti (predisponiranosti) glavni uvjet za stvaranje odnosa između sredstava koje autor koristi i djela koje nastaje. Unutar svojstava papira, olovke, krede, ugljena, kista, akvarela, događa se imanentna interakcija koja uspostavlja djelo. Podslikanje, preslikavanje, ispiranje, utrljavanje, grebanje, brisanje, u kombinaciji s ponovljenim nanošenjem – svaka moguća kombinacija koju sredstva podnose i neograničeno traženje oblika koji ostvaruju formu, to je ono što nazivamo putovanjem. Tu prepoznajemo akvarelista, majstora olovke ili ugljena, crvene ili crne krede, kažemo on je pastelist itd. To je tvarna razina koju zovemo djelom, koja često više i nema strogu vezu s onim što je bilo ideja, nego se sada, pred našim očima, nastanilo kao udar energije u kojoj osjećamo nešto istinito. Biće je ušlo u djelo, tako da to pred sebe

postavljeno osjećamo kao smisao. Ključno je kretanje slikara putem slobodne igre. Dovršenost i zaključak ponekad nas iznenade neadekvatnošću dosega (rezultata), a opet, nastavak rada, eros putovanja i neophodnost potrage s vremenom naučimo doživljavati kao nešto sasvim prirodno što nas zapravo pokreće.

Tekst je počeo citatom, a pokušat će ga završiti komentarom. Lijepe umjetnosti ne bave se istinom u užem smislu. Njihov cilj je ljepota. Pa ipak, Cézanne nam je obećao istinu o slikarstvu. Stvorio je djelo koje je za mnoge njegove suvremenike bilo ružno. U velikom broju slučajeva kod umjetnika nakon Cézannea izvjesna estetika subverzivnog smatrala se angažmanom koji uvijek rezultira umjetnošću. U Cézanneovu slučaju istinu je pobijedila ljepota, pogotovo u slikama koje su plod čistog slikarskog pristupa, bez terora koncepta. Drugim riječima, istina i ljepota postale su jedno.

Davorin Radić

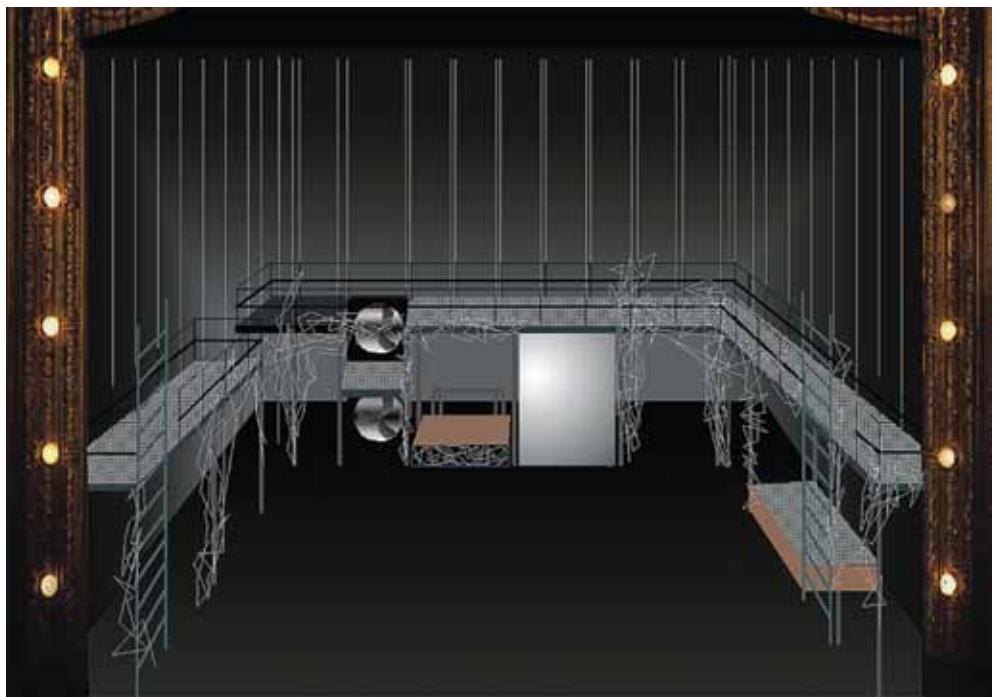
Vladimir Blažanović rođen je u Donjem Hasiću kod Bosanskog Šamca 1953. godine. Nakon gimnazije u Visokom (BiH) studira na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti u klasi V. J. Jordana. Uza štafelajno slikarstvo radi i u tehnikama vitraja, mozaika i *fresco* slikanja. Blažanović je slikar iznimne senzibilnosti i vrsnoga *métier*a koji s motrišta nove osjećajnosti za strukturiranu figuraciju sakralnim i profanim sižeima pristupa s istim žarom. Crtež i boja, obris i ploha, ujedinjeni u vibrantly kolorističkoj harmoniji, čine njegove kompozicije po formi poliperspektivnim, a po značaju višestruko sadržajnima. Lik i predmet, atmosfera i poruka – sve je tu, a ništa nije doslovno, niti je deskriptivno slikano. Posebnu draž njegovim slikama asocijativne apstrakcije daje skladna kohabitacija nagonske gestualnosti i disciplinirane gradnje planova i polja s delikatnim nanosima tempere ili uljanih boja. Blažanovićev samosvojni slikarski izraz počiva na interakciji detalja i cjeline, na osobnom iskustvu i na empatiji prema umjetničkoj baštini u kojima nalazi dodirne točke sa svjetovnošću vlastite intimne i religioznošću osobne posvećenosti slikarskom pozivu. Monografiju o njegovom djelu objavila je M. Sveštarov Šimat 2006. godine.

Figurativno 5, 2006., tempera na papiru, 562 x 252 mm

GRUPA CONTRA - ŽORŽ DRAUŠNIK

Žorž Draušnik rođen je u Zagrebu 1965. godine. U rodnome gradu pohađa muzičke škole, usporedno i „specijalke“ za graditelja orgulja i restauratora gudačkih instrumenata te Muzičku akademiju, na kojoj je 1991. godine diplomirao kontrabas u klasi Josipa Novosela. Godine 1994. postaje solist Orkestra Opere HNK-a u Zagrebu. Intenzivno se bavi i komornim muziciranjem. Osim glazbom bavi se organizacijom izložbi, uređivanjem i opremom knjiga, likovnih monografija, bibliofilskih izdanja i grafičkih mapa. Međutim, kazališne inscenacije baletnih i dramskih predstava povezuju ga mnogo jače uz Contrinu likovnost. Izuzetna inventivnost njegovih inscenacija, izrazito suvremenog moderniteta, očituje se u realizaciji s efektima luminističkih i likovno pročišćenih scenografskih zamišli visokih dometa i nadrealne vizionarnosti scenskog prostora. Ostvario je niz scenografija za klasični i suvremeni repertoar kazališnih predstava u hrvatskim kazalištima te u teatrima u Portugalu, Sloveniji, Albaniji i Srbiji. Interdisciplinarnost projekta, za koju zasluge idu upravo Draušniku i njegovoј iznimnoј angažiranosti na likovnom polju, posebnost je kojom je Grupa *Contra* istupila na hrvatskoj umjetničkoj sceni. Stvarati suvremenu inačicu *Gesamtkunstwerka* posredstvom glazbene, likovne i literarne umjetnosti smisao je i polje Draušnikova kreativnog djelovanja.

Sergej Prokofjev: *Romeo i Julija*, studija, HNK Rijeka, 2007.

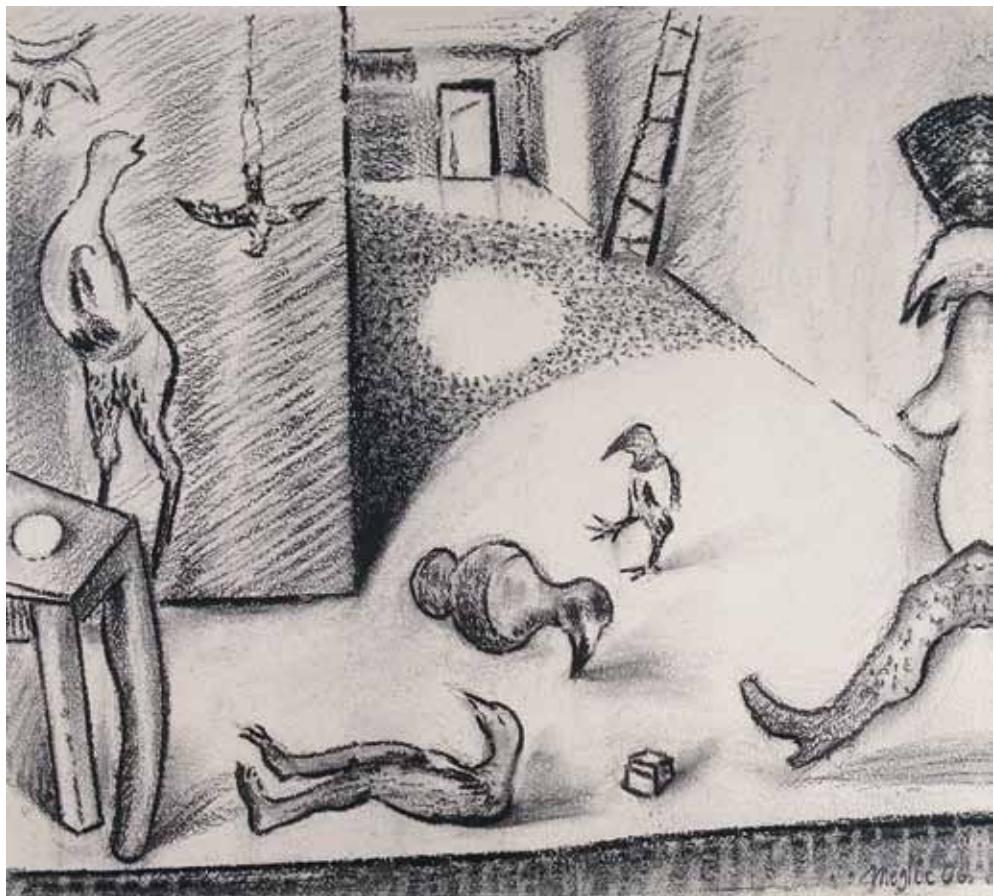
Tihomir Lončar rođen je u Vinagori u Hrvatskom zagorju 1953. godine. Studirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti kod Ljube Ivančića i Vasilija Josipa Jordana. Tijekom studija putuje u Italiju i Francusku da bi proučavao djela starih majstora te otkriva fascinantnu slikarsku energiju Pabla Picassa. Autor je mnogih vitraja i uljanih slika koji rese samostane i crkve hrvatske franjevačke provincije sv. Jeronima. Svoju slikarsku osobnost gradio je na temeljima ekspresionističke i nadrealističke tradicije 20. stoljeća. Sažimajući i propuštajući povijesno nasljeđe kroz filter vlastite razumske, osjetilne i perceptivne prirode, Lončar ne zaboravlja svijet koji ga okružuje, a u isto je vrijeme i majstor virtuoznih slikarskih abrevijatura. Stalne preobrazbe predmetne stvarnosti, propitivanje metafizičkih prostora i ekskursi u apstrakciju te osebujna koloristička poetika odlike su njegova stvaralaštva, koje svjedoči vitalnost čistog slikarstva, otvara nove perspektive za interpretaciju duhovnih sadržaja i ukazuje na slikarovo dosljedno provođenje likovnog koncepta kao kontinuiranog stvaralačkog procesa. O njegovom djelu objavljene su monografije iz pera S. Špoljarića 1995., V. Bužančića 2000. te N. Albaneža 2007. godine.

Slikar, 2009.
akril na papiru,
709 x 531 mm

GRUPA CONTRA - VLADIMIR MEGLIĆ

Vladimir Meglić rođen je u Donjem Pustakovcu u Međimurju 1955. godine. Nakon završene Škole primijenjenih umjetnosti u Zagrebu, uz rad na scenografijama za HNK, studira slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti kod Josipa Biffela. Meglić u povjesnom likovnom nasleđu traži svojoj intuitivnoj prirodi bliske prethodnike koji su prinosili žrtvu božanskim silama. Valja istaknuti da mu ni baština europske moderne nije strana, naročito lirska apstrakcija P. Kleea i J. Miróa, koje cijeni zbog raskošne sadržajnosti njihovih slika i golema prinosa božanskom briješu slikarske umjetnosti. Meglićevo slikarstvo postojano široke palete, pastoznih nanosa boje i snažnih kolorističkih kontrasta svojevrsni je neoekspresionizam humanizirane predmetne i životne zbilje. Hipertrofirani oblici prepoznatljivih stvari, inverzna perspektiva, neobični likovi slikani protivno stereotipnoj predodžbi ljudskoga tijela i groteskni preobražaji realnoga u nadrealno repertoar su i siže Meglićeva slikarstva koje je, unatoč vehementnoj dramaturgiji i napučenosti stvarima, duboko emotivno, introspektivno, figuralno i nadrealno. Monografiju o njegovom djelu objavio je E. Quien 2006. godine.

Pticurine, 2006., ugljen na papiru, 420 x 460 mm

Željko Mucko rođen je u Koprivnici 1959. godine. Pohađao je slikarski odjel na Školi primijenjenih umjetnosti kod Josipa Biffela i Francine Dolenca, a zatim i zagrebačku Akademiju likovnih umjetnosti kod Raoula Goldenija. Tijekom 1994. usavršava se na Akademie für Bildende Kunst u Salzburgu. Predstavnik je nove figuracije bliske tradiciji intimizma, čiju poetiku nadograđuje morfolojom suvremenoga slikarskog izraza. U početku sklon otvorenom kolorizmu i jasnom akcentuiranju svijetlih ploha slike, s istekom formativnog razdoblja postaje slikar sutonske palete i fasetnih dramoleta na cijeloj površini slike. Muckov slikarski govor karakterizira svojevrsna dvoznačnost. Ona se očituje s jedne strane u pristajanju uz klasične slikarske tehnike i motiviku (mrтve prirode, portreti, vedute i sakralna tematika) koje s iznimnim rafinmanom vraća u orbitu suvremene likovne scene, a s druge strane u spremnosti da uđe pod koru deskriptivnosti i da aktualno oživljavanje prostora slike fragmentacijom i strukturiranjem njezinih ploha oplemeni individualnom poetikom, što je temelj i odlika njegova stvaralačkog postupka. Monografiju o njegovom djelu objavio je M. Špoljar 2006. godine.

Mrtva priroda, 2014., kombinirana tehnika na papiru, 350 x 480 mm

Goran Petrač rođen je u Ludbregu 1961. godine. Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi Vasilija Josipa Jordana. Sakralne teme zaokupljaju ga i kao motiv i kao sadržaj pa im se ciklički vraća i na osobit način rješava njihove ikonografske datosti i simboličko značenje dajući kompoziciji uvjерljivost i pregršt asocijacija na zajedništvo neba i zemlje u kojem se odvija život čovjeka. Petrač unutar hrvatske suvremene likovne produkcije slovi kao nastavljač oniričkog slikarstva. Odlikuje ga visoka razina slikarskog umijeća, na mah prepoznatljiv duktus i užvišeno motrište njegovih pikturalnih spoznaja svijeta i sebe sâmoga u letu iluzionističkih kazivanja. Figuralne kompozicije usred žitnih polja, slike metamorfoza ljudskih tijela, pejzažni prospekti, svjetlosni refleksi dalekih obzorja i mikrostrukture kamenih zapisa motivi su koji ispunjavaju metafizički prostor Petračeva slikarstva. Prizori nabijeni zavičajnim znakovljem i kadrovim uzbibanim oranica s reljefno modeliranom grudom kruha slike su umjetnikova putovanja u iskon postanka. O njegovom opusu monografiju je napisao S. Špoljarić 2013. godine.

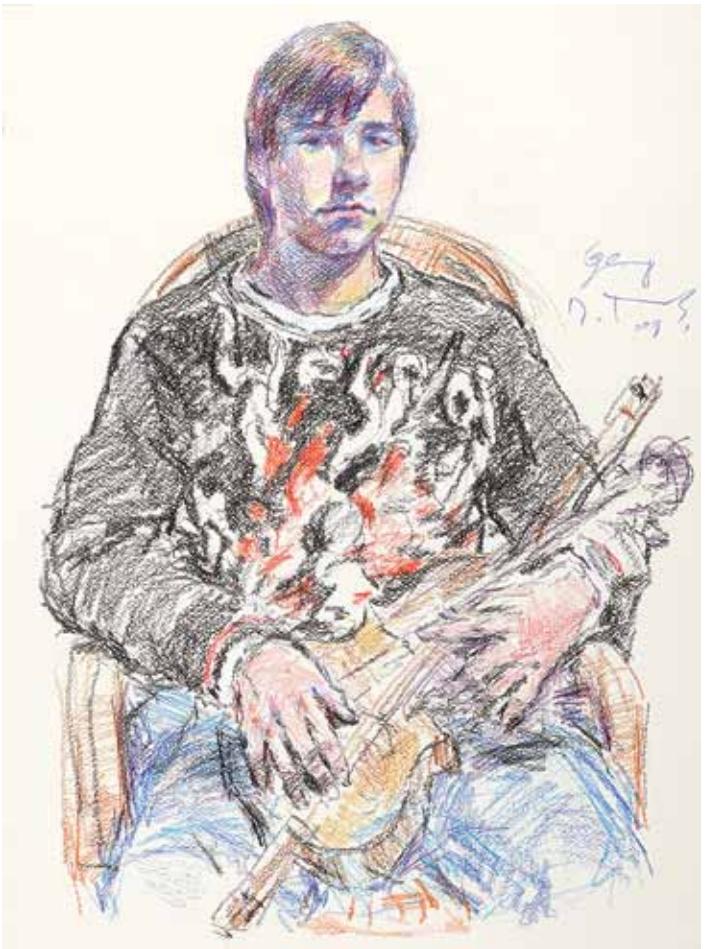
Krajolik, o. 2004., ulje na papiru, 1000 x 700 mm

Velimir Rački rođen je u Zagrebu 1953. godine. Maturirao je na grafičkom odjelu Škole primijenjenih umjetnosti u Zagrebu i nastavlja umjetničko obrazovanje na Akademiji likovnih umjetnosti, gdje studira slikarstvo u klasi Miljenka Stančića, a diplomirao je 1979. kod Vasilića Josipa Jordana. Vjeran klasičnom slikarskom izričaju i oboružan nervom vrsnoga crtača bojom, slikar njeguje poetiku novog *chiaro-scura* kroz dramatičan sraz izvora svjetlosti i dubokog miraka koji preplavljuje eksterijere urbanih prostora. Svjetlost slikana raznosmjernim potezima i širokim spektrom uljanih boja te atmosfera noći dočarana punim registrom tamne paleta čine njegove „noćne slike“ iz devedesetih godina jednim od najkarakternijih ciklusa suvremenog hrvatskog slikarstva. Veliki dio njegova opusa čine i prizori dnevne gradske ikonografije, slike grupnih portreta anonimnih osobnjaka, budoarskih mizanscena i veristički autoportreti, ukratko od *mainstreama* izvan Grupe *Contra* zapostavljena tradicionalna motivika koju Rački obnavlja senzibilitetom umjetnika modernoga doba. O njegovom urbanom tematiziranju žene monografiju je objavio Đ. Vandura 2007. godine.

Sjećam se, 1996., akril na papiru, 500 x 650 mm

Davorin Radić rođen je u Hrvatskoj Kostajnici 1957. godine. Nakon stjecanja diplome u klasi Vasilija Josipa Jordana dvije se godine usavršava i suradnik je Majstorske radionice Ljube Ivančića i Nikole Reisera. Dominantne teme u njegovom stvaralaštvu jesu reinterpretacija mitoloških prizora, propitivanje ikonografije religioznih slike i duhovnosti uopće te portretiranje urbane svakodnevice i sugrađana u prostorima i situacijama pastoralnog ugođaja. Radićevo slikarstvo vibrantna rukopisa i arkadijska ozračja personificira prostor susretanja zbilje i mita. Postojano prisutne na uljima s mitološkim prizorima, scenama viteštva posuđenim iz novozavjetnih i literarnih predložaka kao i s prizorima gradskih, prije kota, nego veduta – stvarnost i bajnost konglomerat su nadahnuća i sila koje ga potiču da u starom mediju nalazi novu perspektivu za prosperitet svoga i suvremenog slikarstva uopće. Od 2002. godine intenzivnije se bavi kiparstvom. Mahom su to male terakote koje se pitoresknim likovima satira, nimfi, Minotaura, Silena i drugih pratilaca božanstva s Olimpa doimlju suvremenim tanagrama. Za iznimnu djelatnost u kulturi odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. O njegovom opusu monografije su objavili su Đ. Vandura 1997., J. Škunca 2002., S. Špoljarić 2006., D. Horvat 2009. i I. Reberski 2014. godine.

Georg Draušnik, 2009.
olovke u boji na papiru,
610 x 455 mm

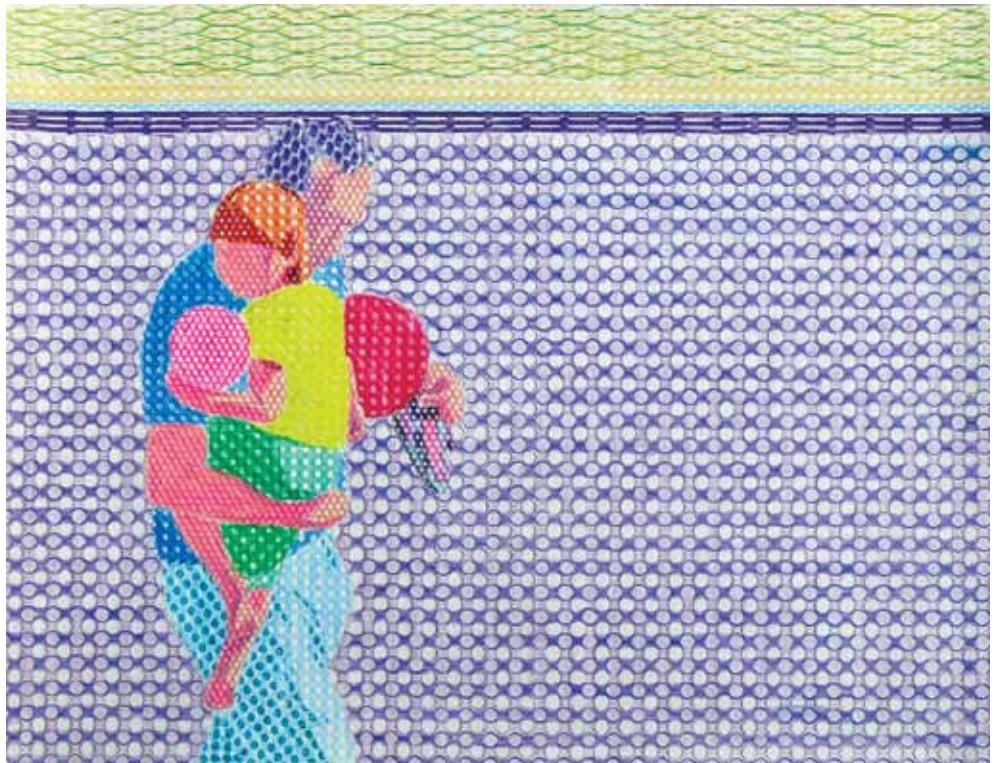
Petar Ujević rođen je u Krivodolu kod Imotskog 1960. godine. Odrastao u Imotskoj krajini, na hrapavom kršu Zagore, zarana se sprijateljio s kamenom graditeljskom i kiparskom baštinom. Nakon završene gimnazije u Imotskom, studira u Zagrebu na Akademiji likovnih umjetnosti, diplomirao je 1984. godine u kiparskoj klasi Branka Ružića i potom surađuje u Majstorskoj radionici Ivana Sabolića. U početku se ispomaže izradom kulisa za kazalište i film, a od 1995. samostalni je umjetnik koji redovito izlaže skulpture, crteže i akvarele religioznog, literarnog i simboličkog slike. Sljedbenik modernoga kiparstva koje se oslanja na klasične materijale, Ujević se tematski i stilski kreće u više smjerova, od animalistike i sakralne tematike do metaforičko-simboličkih kompozicija i slobodnoga kiparskoga izraza, kada oporom jednostavnosću izražava svoj odnos prema materiji i duhovnoj strani čovjekove prirode s afektivnom snagom i uvjerljivošću koju prepoznaju mnogi. O njegovom opusu monografiju je napisao Nikola Albaneže 2013. godine.

*Iz ciklusa Fantazmagorije, 2001.
kemijska olovka i akvarel na papiru, 211 x 100 mm*

GOSTI - JAGOR BUČAN

Jagor Bučan rođen je 10. kolovoza 1968. u Zagrebu. Maturirao je 1987. godine na Školi Primijenjene umjetnost i dizajna, na Odsjeku za obradu metala. Diplomirao je 1992. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, na Slikarskom odsjeku u klasi prof. Josipa Vasilija Jordana. Član je HDLU-a. Od 1996. do 1999. godine asistent je na ALU-u u Zagrebu na kolegiju Teorija prostora, a od 1999. djeluje na Odsjeku za restauriranje i konzerviranje umjetnina kao nastavnik slikanja. Od 1999. do 2003. u zvanju predavača vodio je kolegij Teorija prostora na ALU-u u Širokom briježu. Autor je i urednik nekoliko likovnih monografija.

Bez naziva, 2015., olovka u boji/frotaž, 500 x 655 mm

GOSTI - VATROSLAV KULIŠ

Vatroslav Kulić rođen je 1951. u Vidošima. Zagrebačku Školu primijenjene umjetnosti završio je 1971. godine. Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1976. u klasi prof. Šime Perića. Od 1978. do 2002. godine radio je u Leksikografskom zavodu *Miroslav Krleža* kao likovni urednik Opće enciklopedije i Hrvatskoga biografskoga leksikona. Uz slikarstvo, bavio se grafičkim dizajnom i scenografijom. Autor je niza scenografskih rješenja za Glumačku družinu *Histrion*, kazalište Komedija, Zagrebačko kazalište lutaka i HNK u Zagrebu. Autor je više grafičkih mapa. Boravio je na studijskim putovanjima u Parizu (*Cite des Arts*), Münchenu, New Yorku, Melbourneu...

Bio je član Galerije *Stećak* i Galerije *Arteria* u Zagrebu. Radovi mu se nalaze u muzejima i galerijama u Hrvatskoj te u mnogim privatnim zbirkama u Hrvatskoj i svijetu. Dobitnik je nekoliko nagrada i priznanja među kojima su odličje Red Danice Hrvatske s likom Marka Marulića 1997., državna nagrada Vladimir Nazor za 2000. godinu te godišnja nagrada Galerije *Forum* za 2003. godinu. Izlagao je na stotinjak samostalnih i više od 150 grupnih izložbi u zemlji i inozemstvu.

Bez naziva, 2015., akril na platnu, 970 x 1350 mm

GOSTI - MATKO VEKIĆ

Matko Vekić rođen je 6. studenoga 1970. u Zagrebu. Diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1995. godine u klasi prof. Đure Sedera. Od 1996. do 1999. radio je kao nastavnik crtanja i slikanja u Školi za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu, a od 1999. do 2003. honorarno predavao slikarstvo u statusu asistenta, zatim docenta na Akademiji likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu pri Sveučilištu u Mostaru.

Do sada je priredio 28 samostalnih izložbi (Životinjski krug – zodijak u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu 2005. itd.) te izlagao na brojnim skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu. Za svoj umjetnički rad dobio je desetak nagrada i priznanja. Osim tekstova eminentnih likovnih stručnjaka u strukovnim časopisima kritika i osvrta u dnevnim listovima, izdavačka kuća iz Zaprešića izdaje monografsku knjigu *Matko Vekić* autora Petra Preloga, povjesničara umjetnosti i asistenta na Institutu za povijest umjetnosti.

Matko Vekić boravio je na mnogim studijskim putovanjima (Indija, Turska, Japan...) i bio sudionik mnogih likovnih radionica i kolonija.

Manekenka, 2002.
tempera na papiru, 700 x 500 mm

MIRO MARTINIĆ

DRŽAVNI ARHIV ZA MEĐIMURJE, Štrigova 102

4. srpnja 2015. 19:00

Ako je u kazalištu redatelj idealni, izabrani čitač i interpretator događanja, Miro Martinić nam dolazi kao idealni, izabrani promatrač. Bez obzira opaža li cijelu scenu ili se oduševljava detaljem, kao da uvijek možemo odgometnuti u kojem redu i na kojem sjedalu kazališnog gledališta se zatekla njegova kamera.

Đuro Vandura

(Iz predgovora katalogu izložbe *Izabrani gledatelj u kazališnoj kutiji*, Galerija *Idealni grad*, Zagreb, 2005.)

Martinić uravnoteže kompozicije, poštaje i simetričnost rasporeda, ali i stavlja akcente i lijevo i desno od centralne osi. Prati nijanse svjetla i difuznom rasprostiranju pozornicom, ali i reagira na jake svjetlosne udare, kontrastirajući ih sa zatamnjenjem prostora. Dakako put je to ka uzbudljivosti ugođaja, dosegnutog klimaksa uprisutnjenog i dijaloga tijela plesača.

Stanko Špoljarić

(Iz predgovora katalogu izložbe *Kazalište*, Galerija *Ulrich*, Zagreb, 2011.)

Profesionalno usko vezan za različite aspekte umjetničkog izričaja i prisutan kao očevidec i bilježnik brojnih slikarskih, kazališnih, glazbenih i modnih događanja suvremene hrvatske kulture, on sada i sam postaje njenim aktivnim sudionikom, otvarajući vrata svojeg duhovnog života i nudeći uvid u svoj vlastiti umjetnički svijet, oslobođen zadanih dokumentaristike i zahtjeva naručitelja. A taj naš korak u slobodu njegova stvaranja razgrće veo samozatajne profesionalnosti i otkriva nam toplinu osobe kojaiza njega živi.

Dunja Horvat

(Iz predgovora katalogu izložbe *Pag*, Galerija *Era*, Novalja, 2011.)

Iz ciklusa *Međimurje*, 2012.

Miro Martinić je fotograf rođen 1. rujna 1967. u Zagrebu. Završio je smjer elektronike u Tehničkoj školi *Ruđer Bošković*. Već od rane mladosti pokazivao je izuzetan interes za fotografiju, a od 1994. godine u potpunosti se posvećuje fotografiji kao životnom pozivu. Njegov rad obuhvaća razna područja fotografskog djelovanja kao što su moda, portreti, arhitektura, hrana, mrtva priroda, novinarstvo itd. Održava živu suradnju s likovnim i glazbenim umjetnicima. O njegovom radu pisali su Đuro Vandura, Dunja Horvat, Stanko Špoljarić i Jelena Hihlik.

KOSTADINKA VELKOVSKA I MIRKO ŠVENDA ŽIGA

SPORTSKA DVORANA OŠ ŠTRIGOVA, Štrigova 126 a

4. srpnja 2015. 20:00

PROGRAM

1. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... V KOTORIBI CUG MAŠINA FUČNULA
2. Tradicionalna, obrada Toni Eterović ..... KALEŠ BRE ANGJO
3. Tradicionalna, obrada Toni Eterović ..... BILJANA PLATNO BELEŠE
4. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... LJUBAV SE NE TRŽI
5. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... MEĐIMURJE KAK SI LEPO ZELENO
6. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... DECA, MOJA DECA
7. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... VEHNI, VEHNI FIJOLICA
8. Tradicionalna, obrada Toni Eterović ..... LIHNIDA KAJĆE VESLAŠE
9. Miroslav Krleža – monolog ..... POD MASKOM
10. Tradicionalna, obrada Toni Eterović ..... NE SI GO PRODAVAJ KOLJO ČIFLIKOT
11. Tradicionalna, obrada Toni Eterović ..... POVEĆ GOLOB
12. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... ELENO KERKO
13. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... KLINČEC STOJI POD OBLOKOM
14. Tradicionalna, obrada Toni Eterović ..... BITOLA, MOJ RODEN KRAJ
15. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... AKO ODAM VO BITOLA
16. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... OČI SOKOLOVE
17. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... MAMICA SU ŠTRUKLE PEKLI
18. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... MEĐIMURSKI LEPI DEČKI
19. Tradicionalna, obrada M. Š. Žiga ..... KI SU DEČKI ČRLENEJŠI
20. Tradicionalna/tekst Stjepan Makovec i Žiga, obrada M. Š. Žiga .... LASI SI JE RUDALA
21. Tradicionalna, obrada G. Mačužić, na harmonici Goran Mačužić .. GAJDARSKO ORO
22. Glazba i tekst Aleksandar Sarievski, obr. Toni Eterović i M. Š. Žiga..... ZAJDI ZAJDI JASNO SONCE

Prateći bend Žiga-Žaga – članovi: Toni Eterović – klavijature, Goran Mačužić – harmonika, Andrija Maronić – cimbal, Nikola Novak – bas gitara, Filip Krznar – udaraljke

Zagrljaj Međimurja i Makedonije

Najuspješniji etno pjevač i jedan od najboljih vokala u Hrvatskoj Mirko Švenda Žiga i njegova gošća Kostadinka Velkovska, poznata dramska umjetnica i vrsna šansonjerka, pripremili su u ovom originalnom projektu niz prelijepih međimurskih i makedonskih pjesama od kojih neke izvode i u duetima, spajaju naizgled nespojivo i stvaraju izuzetan ugođaj za pamćenje.

O samoj ideji nastanka koncerta i niti vodilji izabranog programa izvođači kažu: „Postoji velika sličnost između međimurskih i makedonskih pjesama. U baladičnosti, nježnim i tužnim emocijama kojima odišu. Mnogo je srodnosti u tematici. I u Međimurju i u Makedoniji neodoljivo dojmljivo i dirljivo pjevaju o ljubavi prema rodnom kraju kao i prema voljenoj osobi. Pjesme emaniraju nostalgičnost, tragičnost i prolaznost života i međuljudskih odnosa, govore o ljubavi koja zanosi, no koja nailazi na kušnje i nedaće, koja je daleka i neostvariva i koja boli.“

Kostadinka Velkovska rođena je u Skopju 3. lipnja 1948. godine. Diplomirala je na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Božidara Violića. Dvije godine bila je u angažmanu Kazališta *Marin Držić* u Dubrovniku, a od 1975. je stalni član ansambla Kazališta *Kerempuh*. Završila je srednju glazbenu školu (violina, pjevanje). Nastupa na glazbenim festivalima i održava samostalne i zajedničke koncerte, a posebno se posvetila šansoni.

Mirko Švenda je rođen 7. svibnja 1964. u Prelogu i od 16. godine se bavi glazbom, dok se posljednjih 15 godina posvetio etno glazbi međimurskog kraja. Od 2006. godine nastupa s pratećim sastavom pod imenom Žiga i Bandisti. Izdao je do sada osam albuma, zaradio nominaciju za Porina, nastupao na Dori 2010., ali i na brojnim drugim glazbenim festivalima. Uza sve to je i medijski aktivan kao voditelj: na Radiju *Kaj* i Varaždinskoj televiziji.

ZAGREBAČKI GITARSKI TRIO
DARKO PETRINJAK, ISTVÁN RÖMER, GORAN LISTEŠ

CRKVA SV. MARIJE MAGDALENE, Štrigova

5. srpnja 2015. 19:00

PROGRAM

Antonio Vivaldi

(1678. – 1741.)

obr. I. Römer

SONATA LA FOLLIA RV 63

Marco Aurelio Zani de Ferranti

(1801. – 1878.)

POLONAISE CONCERTANTE op. 27

Frano Parać

(r. 1948.)

DIPTIH

Maurice Ravel

(1875. – 1937.)

obr. D. Petrinjak

PAVANE POUR UNE INFANTE DÉFUNTE

Paulo Bellinati

(r. 1950.)

BAIÃO DE GUDE

Antonín Dvořák

(1841. – 1904.)

obr. D. Petrinjak

TRI SLAVENSKA PLESA

Allegro assai op. 46 br. 7

Allegretto grazioso op. 72 br. 2

Presto op. 46 br. 8

Zagrebački gitarski trio osnovan je 1984. godine od kada djeluje u nepromijenjenom sastavu. Nastupio je širom domovine i u mnogim gradovima svijeta poput Pariza, Rima, Dublina, Lisabona, Ljubljane, Tel-Aviva, Berlina, Kopenhagena, Prištine, Istanbula i Londona. Ostvario je više zajedničkih LP-a i CD-a, a mnoge snimke napravio je za Hrvatski radio. Trio je u svijetu jedinstven po tome što u svojim nastupima uz gitare ponekad rabi i kontrabas (svira ga D. Petrinjak). Širok repertoar ansambla obuhvaća djela iz razdoblja renesanse do suvremene glazbe, uključujući izvorne skladbe za tri gitare pisane u 19. stoljeću, atraktivne transkripcije i nova djela što su za Trio skladali mnogi hrvatski i inozemni autori. Naročito je plodna bila suradnja s britanskim skladateljem Johnom Williamom Duarteom koji je za Trio napisao čak tri skladbe, od kojih je *Little Suite br. 4* skladana za prvi koncert Trija u svibnju 1984. u Hrvatskom glazbenom zavodu. Trio se poslije Duarteu „odožio“ snimivši CD s isključivo njegovim skladbama za jednu i tri gitare. Uspješna je bila suradnja i s Nikitom Arnoldovićem Koškinom, ruskim gitaristom i skladateljem, kojega su članovi Trija susretali prilikom svojih individualnih koncertnih turneja po tadašnjem Sovjetskom Savezu – i on je Triju posvetio tri svoje skladbe. Od brojnih domaćih skladatelja koji su pisali za Trio, posebno treba istaknuti Marka Ruždjaka, kojemu ansambl priprema autorski CD (zajedno s dugogodišnjim suradnikom, udaraljkašem Igorom Lešnikom) te Franu Paraća čije skladbe su često na repertoaru Trija. Zagrebački gitarski trio dobitnik je Vjesnikove glazbene nagrade Josip Slavenski, nagrade Milka Trnina Hrvatskog društva glazbenih umjetnika te nagrade Vladimir Nazor Ministarstva kulture Republike Hrvatske.

Miro Martinić: Iz ciklusa Medimurje, 2012.

TAMBURAŠKI SASTAV TRENK

SVEČANOST ZATVARANJA KOLONIJE

TERASA CAFÉ-BARA KULT, Štrigova 32

5. srpnja 2015. 20:00

PROGRAM

1. Anonimus	PRIMAŠEVA SMRT
2. Anonimus	CASINO ČARDAŠ
3. Anonimus	RUMUNJSKA SUITA
4. Anonimus	SEVDAH KOLO
5. Anonimus.....	IDE JUNAK PREKO PLANINE
6. Anonimus.....	ROMANO ĐILABIPE
7. Anonimus.....	ČARDAŠ
8. Anonimus.....	SLAVONSKI SPLET
9. Johannes Brahms	MAĐARSKI PLES BR. 5
10. Vittorio Monti	CSÁRDÁS
11. Johann Strauss	RADETZKY MARŠ
12. Anonimus	FIĆUK HORA
13. Anonimus	GALOP KOLO
14. Zvonko Bogdan	VEĆ ODAVNO SPREMAM SVOG MRKOVA
15. Zvonko Bogdan	NETKO SASVIM TREĆI
16. Zvonko Bogdan	ŠKRIPI ĐERAM
17. Zvonko Bogdan	DOBRO JUTRO MOJ BEKRIJO
18. Zvonko Bogdan	JOŠ LITAR JEDAN
19. Izvorna	ANCICE, PLAVČICE
20. Zvonko Bogdan	O, JELO, JELO, JELENO
21. Zvonko Bogdan	EJ MATI,MATI
22. Grigoraš Dinicu	CIOCÂRLIA

Gost: Ivan Gazibara

Tamburaški sastav Trenk osnovala je grupa Slavonaca, zagrebačkih studenata, 1992. godine. Boraveći pretežno u Studentskom domu *Stjepan Radić* počela su se sastajati najprije dvojica – trojica kako bi svirali „za svoju dušu“, a potom i sva petorica: Ivan (prim), Dragan (basprim I i vokal), Željko (kontra), Mario (berda) i Zlatko (basprim II). Od uprave Studentskog doma dobili su prostoriju za sastajanje i vježbanje, a zauzvrat su na terasi studentskog restorana svirali prilikom proslave Dana državnosti. To je bila njihova prva i nezaboravna gaža.

Od tada su svirali brojne gaže u zagrebačkim restoranima; na svadbama, zabavama i različitim svečanostima u cijeloj Hrvatskoj i inozemstvu. Sudjelovali su i na brojnim festivalima tamburaške glazbe, od kojih je najuspješniji bio nastup na požeškom festivalu *Zlatne žice Slavonije* 1995. godine, kada su osvojili prvu nagradu stručnog suda. Iste godine snimili su svoj prvi, i zasada jedini, CD uz veliku pomoć Stanka Šarića i svojeg pokojnog prijatelja Hrvoja Majića.

Tijekom godina sastav se i mijenjao – uz istu okosnicu sastava, izmjenjivali su se primaši. Nakon Ivana, prim su svirali Denis i Dalibor. Trenutno u sastavu prim svira Marko, vjeruju da su sve bolji te tako nastavljaju dalje...

Ivan Gazibara rođen je u Zadru 24. travnja 1981. godine. Osnovnu glazbenu školu završio je u Vrbovcu, a zatim i srednju glazbenu školu Pavao Markovac u Zagrebu, smjer graditelja i restauratora glazbala te obligatnog kontrabasa. Diplomirao je kontrabas na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu prof. Maria Ivelje. Stalni je član orkestra HNK-a Zagreb. Surađuje s Hrvatskim komornim orkestrom, Hrvatskim baroknim ansamblom, Zagrebačkim komornim orkestrom. Osim bavljenjem klasičnom glazbom, aktivan je i u etno i jazz glazbi (sastav Blue World Trio, nastupi s Jelenom Radan itd).

Miro Martinić: Iz ciklusa Međimurje, 2012.

Organizatori 5. umjetničke kolonije Štrigova 2015.

Antun Horvat, Turistička zajednica Općine Štrigova

Povjerenstvo za organizaciju

Antun Horvat, Josip Mikec, Žorž Draušnik

Nakladnik

Turistička zajednica Općine Štrigova

Za nakladnika

Stanislav Rebernik

Urednik knjžice i koncepcija kolonije

Žorž Draušnik

Lektura i korektura

Jelena Tisaj

Oblikovanje

Mirna Kosmat Šrbec, Studio grafičkih ideja, Zagreb

Fotografija

Miro Martinić

Alan Matuka

Mario Krištofić

Vanja Štebih

Tisk

Zrinski d. d., Čakovec

Naklada

300 primjeraka

Umjetnička kolonija Štrigova 2015. ostvarena je uz potporu gospodina Antuna Horvata.

Fotografija na koricama: Miro Martinić: Iz ciklusa *Međimurje*, 2012.